

Disertační práce se zabývá proměnami sportovní participace v české společnosti v posledních desetiletích. Sportovní aktivity jsou konceptualizovány jako sociální praktiky, tj. rutinizované zvyklosti, které jsou sdílené v kultuře dané společnosti (Reckwitz 2002; Warde 2005). Bourdieu (1984) také ukazuje, že různé sociální pozice jsou spojeny s odlišným vkusem, který je zároveň sociálně klasifikován, a tvoří tak základ pro utváření symbolických hranic mezi sociálními třídami. Empirická analýza se zaměřuje na sportovní participaci během posledních třiceti let a na hlubší porozumění diferenciaci a významu dnešních sportovních aktivit. Výsledky jasně ukazují podstatný nárůst sportovní participace, která u dospělé populace vzrostla z 25 % v roce 1984 na 67 % v roce 2009. Kohortní analýza přitom potvrzuje, že dynamika rozšiřování sportovních praktik má kořeny v socializačním procesu a kohortní výměně. Mladší kohorty mají totiž konzistentně vyšší úroveň sportovní participace, bez ohledu na jejich rostoucí věk. Obzvláště překvapivý je také přetrvávající dopad kulturního kapitálu na sportovní participaci, a to přes podstatné změny, kterými prošel společenský režim po roce 1989. Tento výsledek nastoluje otázku, nakolik mohou mechanismy sociálních nerovností, obzvláště pak kulturní kapitál, fungovat podobným způsobem i v odlišných společenských řádech. Další kapitola se zabývá vzorci sportovní participace z hlediska různých sportovních aktivit. Nejaktivnější účastníky sportovních aktivit lze rozdělit přinejmenším do dvou velice odlišných skupin – nadšené fotbalisty a všestranné sportovce. Obě tyto skupiny sportují pravidelně, ale lze mezi nimi zaznamenat významné odlišnosti z hlediska sociodemografických charakteristik, i z hlediska vztahu, který mají k elitnímu sportu. Zdá se tedy, že hrubé měření sportovní participace může zakrývat značně odlišné způsoby sportování. Závěrečná analýza se zaměřuje na mezigenerační reprodukci sportovních praktik. Potvrzuje důležitost rodinné kultury, která zprostředkovává sportovní návyky rodičů dětem. Na druhé straně má podobný a nezávislý dopad i kulturní kapitál akumulovaný potomky v dospělosti. Sportovní praktiky tedy mohou být považovány za relativně autonomní – částečně zakotvené v sociálním prostoru, zároveň ale mající své vlastní autonomní pole.